

[Tove Jørgansen]

som vi også foreslog en udvidelse af uddannelsen af omsorgsassistenten, hvilket også ville have bragt mange unge ind i en uddannelsessituation, i stedet for at de nu må gå arbejdsløse.

Det, der har kendetegnet ordførernes taler her i dag – dem, der har været positive – er modsætningen imellem, at man har så mange kvinder og så mange unge gående ledige, hvis arbejdsløshedsunderstøttelse belaster statsbudgettet, og at man så ikke vil være villig til at få disse mennesker ind i et fornuftigt arbejde, der virkelig ville forbedre forholdene for de ændringsforslag. Derfor vil jeg især beklage, at socialdemokraterne ikke har villet være med til at få dette forslag igennem.

Socialministeren siger, at der ikke kan opstilles objektive regler i modsætning til denne fordelingsnøgle, der hviler på 17 års reglen. Det er ikke rigtigt, for der er nogle funktionsniveauer, som absolut godt kan opstilles objektivt, og der er også, som socialministeren selv siger, undersøgelser i gang, så der er altså mulighed for at gøre andet.

Jeg står meget uforstående over for, at både hr. Taanquist og socialministeren kan hævde, at der er sket forbedringer i et sådant omfang, at dette forslag ikke skulle være nødvendigt. Det er rigtigt, at der er sket nogle forbedringer, men man skal jo ligesom tænke på, hvilket grundlag de forbedringer er kommet på. Vi har nogle ombudsmandsbeskrivelser bl. a. af tilfælde, hvor muggen drev ned af væggene på toiletter og badeværelser på visse institutioner. Det er på det grundlag, man startede, og ud fra det er der sket nogle forbedringer. Men kendsgerningerne er jo, at der slet ikke er sket forbedringer i det omfang, man må forlange, og at der slet ikke på personaleområdet er sket noget, der giver de ændringsforslag mulighed for bedre beskæftigelse og bedre undervisning. Tværtimod er der sket det, at der er foretaget alvorlige nedskæringer, der gør, at det ikke kan fungere, som det skal. Det var også det, som fru Yvonne Herløv Andersen var inde på: hvorledes man faktisk forhindrer den udslusning, der kunne finde sted, ved personalereduktioner. Man har ikke muligheder for at give klienterne den beskæftigelse, de ellers kunne få, og man har ikke med de normeringer, der er, mulighed for at tilgodese de tunge klienter.

Det var det samme, fru Ebba Strange var inde på, netop personaleforholdene og beskæftigelsen og de økonomiske modsætninger, der er, og jeg er ganske enig i det, der blev sagt.

Til fru Grethe Philip vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er besynderligt, at man ligesom ikke kan indse, at der skal penge til, at de penge skal findes i finansloven, og at vi har mulighed for at finde dem. Det er ikke korrekt, at vi kan begrænse det økonomisk.

Derfor kan det også undre mig, at man fra venstres side hævder, at dette er et spørgsmål om administration; det er i høj grad et spørgsmål om politisk vilje til at skaffe de midler, der skal til.

Jeg vil også godt takke fru Inge Krogh, fordi hun trak frem, hvor beskæmmende forholdene er på institutionerne, og hvilket behov der er for at få mere plejepersonale. Jeg vil gerne konkret spørge ministeren – også fordi en række ordførere netop har nævnt, at kendsgerningerne ikke svarer til den beskrivelse, vi har fået herinde: hvor er der konkret sket forbedringer? Vi har også ved tidligere lejligheder fået en hel masse beskrivelser af, at der var sket forbedringer, men alle de steder, vi har besøgt, alle de steder, vi har hørt fra, er der kun tale om nedskæringer. Jeg vil gerne have at vide konkret: hvor er disse forbedringer sket? Man siger, at de er sket som følge af 17 års fordelingsnøglen, men hvor er de sket henne helt konkret?

Med hensyn til det forslag, vi nu har fremsat igen, vil jeg godt sige, at ved behandlingen i folketinget blev der stillet en lang, lang række spørgsmål, og vi fik en lang, lang række svar.

Jeg har også i sommerens løb stillet en lang række skriftlige spørgsmål, og alle svarene går i samme retning. Der er behov for det forslag, der ligger her, der er behov for en forbedret personalenormering i institutionerne både af hensyn til de klienter, der er på institutionerne, og som nødvendigvis må blive der, og af hensyn til dem, der eventuelt kan udsluses og derfor skal have undervisning og også skal have et sted, de kan vende tilbage til, for man kan ikke regne med, at alle ændringsforslag har familie, der kan hjælpe dem, i det øjeblik de står ensomme og forladte ude i det pulserende liv. De skal have muligheden for at vende tilbage til den institution, de kommer fra. Det er jo bl. a. et af